

нтарну вартість, вказану у цих актах, та проектно-кошторисну документацію.

Якщо перевіркою встановлено факти безкоштовної передачі чи отримання ОЗ або МЦ, треба з'ясувати чи відображені ці операції в бухгалтерському обліку на рахунок 40, а у разі необхідності здійснити необхідні зустрічні перевірки за відповідними рахунками. При цьому слід перевірити первинні бухгалтерські документи — накладні на відпуск, визначити у яких кількостях і за якою ціною були передані цінності або ОЗ.

Статутний капітал виступає невід'ємною складовою частиною будь-якого товариства або підприємства, тому при проведенні перевірки аудитор повинен дотримуватися вимог діючого законодавства (закони, положення, нормативи та ін.). При перевірці формування статутного капіталу необхідно враховувати організаційно-правову форму підприємства, що перевіряється. Тому вивчення операцій з капіталом доцільно починати з перевірки юридичного статусу та права здійснення статутних видів діяльності.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні» від 16 липня 1999 р. №996-ХІУ, зі змінами та доповненнями.
2. Білик М. Д. Організація і методика аудиту сільсько-господарських підприємств: Підручник. — К.: КНЕУ, 2003. — 628 с.
3. Бондар М.І. Аудит в АПК: Навч. посібник. — К.: КНЕУ, 2009. — 267с.
4. Савченко В. Я. Аудит: Навч. посібник — К.: КНЕУ, 2009. — 328 с.

Острікова О.В., студент
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник — к.е.н., ст. викл. В.Ф. Мервенецька

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКУ ПРАЦІ ТА ЇЇ ОПЛАТИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Облік заробітної плати працівникам займає одне з центральних місць у системі бухгалтерського обліку, тому що є невід'ємною частиною діяльності будь-якої організації. З одного боку, заробітна плата це основне джерело грошових доходів працівників, тому її величина значною мірою характеризує рівень

добробуту всіх членів суспільства. З іншого боку, правильна організація обліку праці та її оплати, зацікавлює працівників підвищувати ефективність виробництва, а відтак безпосередньо впливає на темпи й масштаби соціально-економічного розвитку країни.

У процесі виробництва споживається жива та уречевлена праця. Уречевлена праця втілена в засоби виробництва (будівлі, машини, сировину, добрива, пальне, запасні частина тощо), які переносять свою вартість на вироблений продукт. Жива праця створює нову вартість, частина якої споживається самими працівниками в одержується у формі оплати праці.

Питання оплати праці регулюється основними нормативними документами: Кодексом закрєпів про працю України від 10.12.71 р., Законом України «Про оплату праці» від 24.03.95 р. №108/95-ВР, зі змінами і доповненнями; Порядок обчислення середньої заробітної плати, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 08.02.95 р. №100, зі змінами і доповненнями; Інструкцією зі статистики заробітної плати, затвердженою наказом Державного комітету статистики України від 13.01.04 р. №5; Податковим кодексом України; Законом України «Про відпустки» від 15.11.99 р.; Порядком обчислення середньої заробітної плати (доходу) для розрахунку виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 26 вересня 2001 р. №1266, Законом України «Про внесення змін до деяких Законодавчих актів України щодо погодинної оплати праці» від 25.06.09 р., Законом України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» від 08.07.10 р. №2464-VI. Нарахування, виплату та облік оплати праці мають проводити згідно з чинним законодавством України нормативними та інструктивними матеріалами, які регулюють трудові відносини.

Законом України «Про оплату праці» визначено, що заробітна плата — це винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу.

Завданнями обліку праці та її оплати є:

- точне і своєчасне документальне оформлення даних про обсяг виконаних робіт; одержаної продукції і нарахованої оплати праці відповідно до кількості та якості затраченої праці;

- правильне нарахування оплати праці кожному працівникові відповідно до діючих положень;

- дотримання порядку розподілу оплати праці за об'єктами бухгалтерського обліку;
- повний і своєчасний розрахунок з працівниками з оплати праці;
- своєчасне складання та подання бухгалтерської і статистичної звітності з оплати праці.

Організація оплати праці в Україні здійснюється згідно чинними нормативно-правовими актами; генеральною угодою на державному рівні; галузевими та регіональними угодами; колективними договорами; трудовими договорами; іншими внутрішніми нормативними документами підприємств (рис. 1).

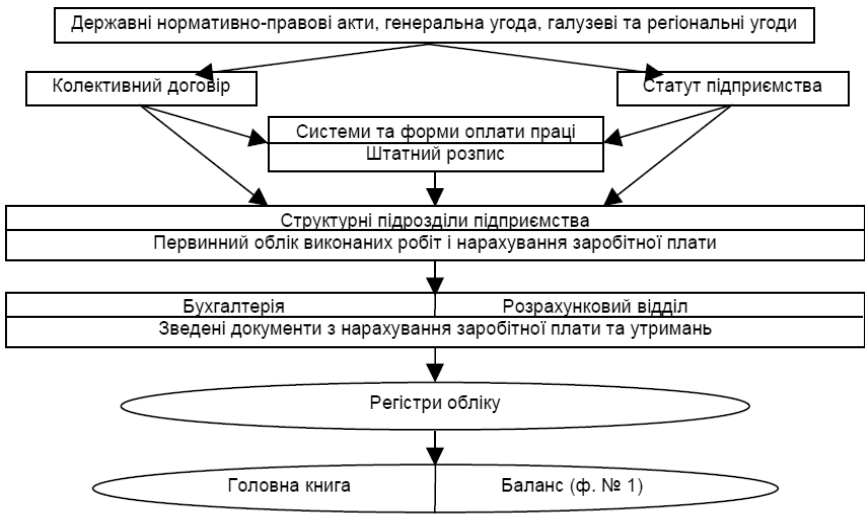

Рис. 1. Загальна схема організації бухгалтерського обліку розрахунків з оплати праці

Згідно зі ст. 96 Кодексу законів про працю України, основою організації оплати праці є тарифна система оплати праці, яка охоплює тарифні сітки, тарифні ставки, схеми посадових окладів, тарифно-кваліфікаційні характеристики (довідники) [2] (рис. 2).

Відповідно до ст.4, 14, 18 Закону України «Про державну статистику», враховуючи положення статей 80, 81,95 Цивільного кодексу України, ч. 8 ст. 19 і ст. 55 Господарського кодексу України наказом від 05.12.08 р. № 489 затверджено з 1 січня 2009 р. типові форми первинного обліку, що ведуться на підприємствах (табл. 1).

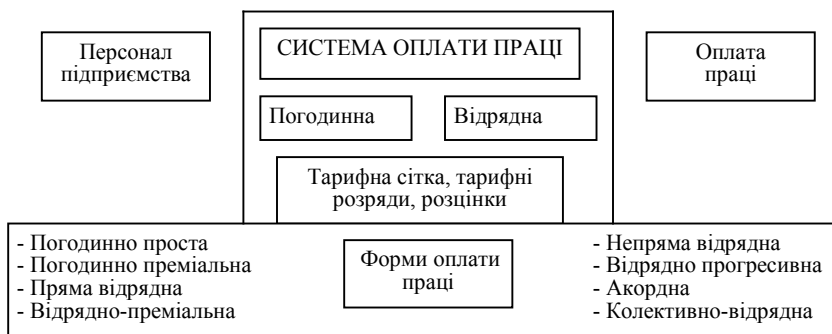

Рис. 2. Структурна схема системи оплати праці на підприємствах

Таблиця 1

ФОРМИ ПЕРВИННИХ ДОКУМЕНТІВ З ОБЛІКУ ОПЛАТИ ПРАЦІ

№ з/п	Номер форми	Назва типової форми
<i>Кадрова документація</i>		
1.	П-1	Наказ (розпорядження) про прийняття на роботу
2.	П-2	Особова картка працівника
3.	П-3	Наказ (розпорядження) про надання відпустки
4.	П-4	Наказ (розпорядження) про припинення трудового договору (контракту)
<i>З обліку використання робочого часу</i>		
1.	П-1	Табель обліку робочого часу
2.	П-5	Табель обліку використання робочого часу
<i>З обліку розрахунків з працівниками за заробітною платою</i>		
1.	П-6	Розрахунково-платіжна відомість працівника
2.	П-7	Розрахунково-платіжна відомість працівника (зведена)

Для узагальнення інформації про розрахунки з персоналом як облікового, так і не облікового складу підприємства з оплати праці, а також розрахунки за не отриману персоналом у встановлений термін суму по оплаті праці (розрахунки з депонентами) використовується балансовий рахунок 66 «Розрахунки за виплатами працівникам». Цей рахунок пасивний, балансовий, розрахунковий [3]. На рахунок 66 «Розрахунки за виплатами працівникам» ведеться узагальнення інформації про розрахунки з персоналом, який відноситься як до облікового, так і до не облі-

кового складу підприємства, — з оплати праці (за всіма видами заробітної плати, премій тощо), а також розрахунки за не одержану персоналом у встановлений термін суму з оплати праці (розрахунки з депонентами).

Положення (стандарти) бухгалтерського обліку 26 «Виплати працівникам» та 16 «Витрати» визначають методологічні засади формування в бухгалтерському обліку інформації про виплати за роботи, виконані працівниками, та формування інформації про витрати підприємства, зокрема витрати на оплату праці.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про оплату праці» України / Верховна Рада України; зі змінами і доповненнями від 19.05.2011, підстава 3258-17
2. Кодекс законів про працю України / Верховна Рада України; зі змінами і доповненнями від 08.09.2011 р. № 3720- VI.
3. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій: Наказ Міністерства фінансів України зі змінами і доповненнями від 26.09.2011 р. №1204.

Пилипюк О.М., магістрант
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник — к.е.н., доцент Л.В. Білозор

ЗАСТОСУВАННЯ РЕЗЕРВУ СУМНІВНИХ БОРГІВ В ОБЛІКУ РОЗРАХУНКІВ З ПОКУПЦЯМИ

На даних час до питання актуальності резерву сумнівних боргів необхідно відноситись серйозно. Це пов'язано з тим, що згідно до вимог П(С)БО 10, створення резерву сумнівної заборгованості є не правом, а зобов'язанням підприємства, на яке поширюється дія даного стандарту (а до таких відносяться всі підприємства, за винятком бюджетних). Підприємство самостійно в обліковій політиці вибирає методику нарахування резерву сумнівних боргів.

Дослідженням цієї проблеми займалися українські вчені: Ф. Бутинець, І. Губина, О. Кушина, О. Леснікова, К. Єрохін, О. Короп, С. Голов, В.І. Кравченко, Л.Г. Ямборко, М.Д. Білик, В.М. Костюченко, А.П. Шаповалова, О.Є. Федорченко. Аналіз їх робіт показав, що недостатньо уваги приділяється аналізу методик розрахунку резерву сумнівних боргів, а автори розглядають, в основному, лише приклади застосування перелічених у П(С)БО